

tani urren atë që donte dhe gjërat që dikur i dukeshin të bezdisshme, tani i duken tërheqëse (2 Kor. 5:17). Ai gjen kënaqësi “në ligjin e Perëndisë sipas njeriut të brendshëm” (Rom. 7:22). Ai zbulon që “urdhërimet (e Krishtit) nuk janë të rënda” (1 Gjo. 5:3), dhe “ka një shpërblim të madh duke i zbatuar” (Psa. 19:11). A ka ndodhur kështu me ty? Kështu do të ishte nëse e ke pranuar Krishtin Jezus ZOT!

Por ta pranosh Krishtin Jezus Zot është krejtësisht përtej fuqisë njerëzore pa ndihmë tjetër. Kjo është e fundit gjë që zemra e parilindur do që të bëjë. Duhet të ketë një ndryshim mbinatyor zemre para se madje të ketë dëshirë që Krishti të zërë fronin e tij. Dhe këtë ndryshim, askush përveç Perëndisë nuk mund ta bëjë (1 Kor 12:3). Prandaj “Kërkoni Zotin ndërsa mund të gjendet” (Isa. 55:6). Kërkoje Atë me gjithë zemrën tënde (Jer 29:13). Lexues, mund të kesh thënë se je i krishterë për vite me radhë dhe mund të keq qenë krejt i sinqertë në atë që thoshe. Por nëse Perëndia e ka ulur veten duke përdorur këtë fletushkë për të treguar se ti në realitet dhe me të vërtetë kurrë nuk e ke “Pranuar Krishtin Jezus Zotin”, nëse tani në shpirtin dhe ndërgjegjen tënde kupton që VETJA ka sunduar gjer tani, a nuk do të ulesh në gjuhë dhe t’i rrëfesh Perëndisë? Rrëfeja Atij dëshirën për të bërë vullnetin tënd, rebelimin ndaj Tij dhe lutju të punojë në ty, në mënyrë që, pa asnjë vonesë më shumë, të jesh në gjendje t’ia dorëzosh veten krejtësisht vullnetit të tij dhe të bëhesh vartësi i Tij, shërbëtori i Tij, skllavi i Tij i dashur në vepër dhe në të vërtetë.

Nga A. W. Pink

A është
Krishti
ZOTI yt?

A është Krishti Zoti yt?

Nuk po pyesim: A është Krishti “Shpëtimtari yt?”, por, a është Ai, në realitet dhe me të vërtetë, Zoti yt? Nëse Ai nuk është Zoti yt, atëherë Ai pa asnjë pikë dyshimi nuk është “Shpëtimtari” yt. Ata që nuk e kanë pranuar Krishtin si “Zotin” e tyre, por gjithsesi mendojnë se ai është “Shpëtimtari” i tyre, janë të mashtruar dhe shpresa e tyre prehet në një themel prej rëre. Turma njerëzish janë mashtruar në këtë pikë jetike dhe si rrjedhojë, nëse lexuesi e vlerëson shpirtin e tij ose të saj, të përgjyero-hemi ta lexosh me shumë kujdes këtë fletushkë të vogël.

Kur bëjmë pyetjen, A është Krishti Zoti yt?, nuk po pyesim, A beson në Hyjninë e Jezusit të Nazaretit? Edhe demonët e bëjnë këtë (Mat. 8:28, 29) e megjithatë janë të humbur gjithsesi. Ti mund të jesh i bindur plotësisht për Hyjninë e Krishtit, dhe prapëseprapë të jesh në mëkatet e tua. Ti mbase flet për Atë me nderimin më të madh, i jep Atij titujt e Tij hynorë në lutje dhe megjithatë, mund të jesh i pashpëtuar. Ti mund të urresh ata që flasin keq për personin e Tij dhe mohojnë hyjninë e Tij, e megjithatë mund të mos kesh fare dashuri shpirtërore për Atë.

Kur bëjmë pyetjen, A është Krishti Zoti yt, ne duam të themi, a është Ai në fronin e zemrës sate në çdo vepër, a sundon Ai në të vërtetë në jetën tënde? “Secili prej nesh ndiqte rrugën e vet” (Isa. 53:6) përshkruan drejtimin që të gjithë ndjekim natyrshëm. Para kthimit në besim çdo shpirt jeton për të kënaqur veten. Për të hershmit shkruhej “secili bënte atë që i dukej e drejtë në sytë e tij” dhe pse? “Në atë kohë nuk kishte asnjë mbret në Izrael” (Gjyqtarët 21:25). Ah! Këtë duam t’ia bëjmë të qartë lexuesit. Derisa Krishti të bëhet Mbreti yt (1 Tim. 1:17; Zbu. 15:3), derisa të përkulesh para skeptrit të tij, derisa vullneti i Tij të bëhet vullneti i jetës sate, *vetja* dominon dhe kështu Krishti mohohet.

Kur Fryma e Shenjtë fillon punën e Tij të hirit në shpirtin e një njeriu, në fillim Ai na bind për mëkatin, Ai më tregon *natyrën e vërtetë dhe të tmerrshme të mëkatit*.

Ai më bën të kuptoj që është një lloj rebelimi, një kundërshtim i autoritetit të Perëndisë, kundërvënie e vullnetit tim ndaj të Tijit. Ai më tregon që duke shkuar “në rrugën e vet (time)” (Isa. 53:6), duke kënaqur veten, kam luftuar kundër Perëndisë. Ndërsa sytë më hapen për të parë çfarë rebeli kam qenë gjithë jetën, sa indiferent kam qenë për nderin e Perëndisë, duke mos dashur t’ia di për vullnetin e Tij, mbushem me ankth dhe tmerr, dhe mahnitem që i Shenjti tri herë nuk më ka hedhur tashmë në Ferr. Lexues, a e ke kaluar ndonjëherë këtë përvojë? Nëse jo, ka arsye serioze për të pasur frikë që je ende i vdekur shpirtërisht.

Kthimi në besim, kthimi i vërtetë në besim, kthimi *shpëtuës*, është *kthim nga mëkatet te Perëndia në Krishtin*. Do të thotë të lëshoj armët e luftës sime kundër Atij, të ndaloj së përcmuari dhe së shpërfilluri autoritetin e Tij. Kthimi në besim në Dhiatën e Re përshkruhet kështu, “Si u kthyet nga idhujt te Perëndia, për t’i shërbyer Perëndisë së gjallë e të vërtetë” (1 Thes. 1:9). Një “idhull” është një objekt të cilit i japim atë që i përket vetëm Perëndisë, vendin suprem në zemrën tonë (është gjëja që duam më shumë), ndikimin formues të zemrës sonë, fuqinë dominuese të jetës sonë. Kthimi është një kthim 180 gradë i zemrës dhe vullnetit duke hedhur poshtë mëkatin, veten dhe botën. Kthimi i vërtetë në besim gjithmonë tregohet nga “Zot, çfarë do ti të bëj unë?” (Veprat 9:6); është një dorëzim pa rezerva i vetes ndaj vullnetit të Tij të shenjtë. A ia ke dorëzuar veten Atij (Rom. 6:13)?

Ka shumë njerëz që do të donin të shpëtonin nga ferri, por që nuk duan të shpëtojnë nga *vullneti i vetes së tyre*, nga dëshira për të ndjekur shtegun e tyre, nga një jetë (ose një formë) sipas botës. Por Perëndia nuk do t’i shpëtojë ata sipas kushteve të tyre. Në mënyrë që të shpëtohem, ne duhet t’u nënshtrohemi kushteve të Tij: “I pabesi le ta lërë rrugën e tij dhe njeriu i padrejtë mendimet e tij dhe le të kthehet te Zoti [pasi revoltuar ndaj Tij në Adamin], që të ketë dhembshuri për të”

(Isa. 55:7). Krishti tha, “Secili nga ju që *nuk heq dorë nga të gjitha ato që ka* [gjithçka që më kundërvihet mua] *nuk mund* të jetë dishepulli im” (Luka 14:33). Njerëzit duhet të kthehen “nga errësira në dritë dhe nga pushteti i Satanit te Perëndia” para se të mund të marrin “faljen e mëkateve dhe trashëgim midis të shenjtëruarve” (Veprat 26:18).

“Ashtu siç e keni marrë Krishtin Jezus, Zotin, ashtu, pra, ecni në të” (Kol 2:6). Kjo është një nxitje ndaj të krishterëve dhe forca e saj është, ‘Vazhdoni siç keni filluar’. Por si kishin “filluar”? duke marrë “Krishtin Jezus, Zotin” duke iu dorëzuar Atij, duke ia nënshtuar veten vullnetit të Tij, duke ndaluar së kënaquri veten. Tani ata e bëjnë të tyrin autoritetin e Tij. Urdhërimet e tij tani bëhen norma e jetës së tyre. Dashuria e Tij i shtrëngon për t’u bindur me gëzim dhe pa rezerva. Ata “ia dhanë veten më përpara Perëndisë” (2 Kor. 8:5). A e ke bërë këtë, i dashur lexues. E ke bërë? A e tregojnë detajet e jetës sate? A mund ta shohin ata që janë në kontakt me ty që ti nuk po jeton më për të kënaqur veten (2 Kor. 5:15)?

O i dashur lexues, mos bëj gabim në këtë pikë: kthimi në besim që Fryma e Shenjtë prodhon është një gjë *shumë radikale*. Është mrekulli e hirit. Është *kurorëzimi* i Krishtit në fronin e jetës. Dhe kthime të tilla janë të rralla. Turma njerëzish kanë vetëm një “fe” të mjaftueshme për t’i bërë të mjerueshëm. Ata refuzojnë të braktisin çdo mëkat që njohin dhe nuk ka paqe të vërtetë për asnjë shpirt njeriu derisa ta bëjë këtë gjë. Ata kurrë nuk “e kanë marrë Krishtin Jezus, Zotin” (Kol. 2:6). Nëse do ta kishin bërë këtë, “gëzimi i ZOTIT” do të ishte fuqia e tyre (Neh. 8:10). Por gjuha e zemrave dhe e jetëve të tyre (jo e “buzëve” të tyre) është “nuk duam që ky të *mbretërojë* mbi ne” (Luka 19:14). Po në rastin tënd?

Mrekullia e madhe e hirit qëndron në shndërrimin e një rebeli të kundërligjshëm në një vartës të dashur dhe besnik. Është një “ripërtëritje” e zemrës e tillë që,